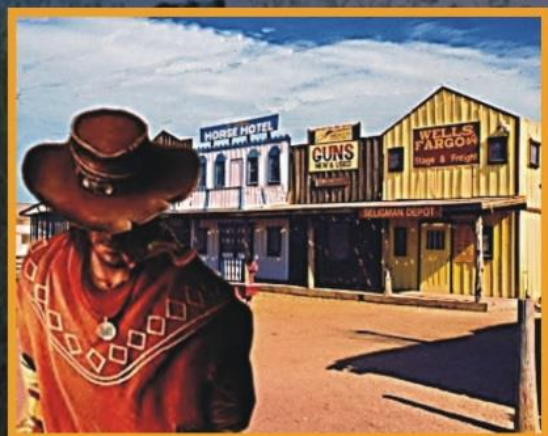

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

Major Slik

*Král střelců
v Estherville*

Starý dobrý western

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

—

KRÁL STŘELCŮ V ESTHERVILLE

Westernové příběhy o podivuhodném muži,
které podle vyprávění očitých svědků sepsal **MAJOR SLIK**

Pro čtenáře od patnácti let

Copyright

Autor: Major Slik

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-71-5 (epub)

978-80-87976-72-2 (mobi)

978-80-87976-73-9 (pdf)

KRÁL STŘELCŮ V ESTHERVILLE

1. část

(Podle vyprávění obyvatel městečka Estherville)

[1]

Ten cizinec přijel do Estherville po severní dostavníkové cestě, pozdě odpoledne o poslední zářijové sobotě. A nebyl tehdy jediný. Hlavní příjezdová cesta byla plná farmářských povozů všeho druhu, na kterých se natřásaly svátečně vyšňořené rodiny z širokého okolí, cválajících jezdců na koních, i těch, kteří přišli zblízka po svých.

První obyvatel městečka, se kterým cizinec mluvil, byl třináctiletý Kevin Adams, který seděl před verandou jednoposchodového domku, prvního při vjezdu do městečka, a evidentně si ten ruch na cestě užíval. Estherville bylo malé, ospalé městečko, kde se obvykle nic zvláštního nedělo, takže dnešek byl pro Kevina vítanou změnou, kterou si nemohl nechat ujít. Hned po snídani se proto uvelebil před domem na skládací stoličce, před sebe vyložil na proutěný táč dřevěné pistolky, které sám vyrobil na dědově soustruhu a voláním se pokoušel přilákat projíždějící, aby si je koupili. Pozornost mu ale většinou věnovaly pouze farmářské dcerky v jeho věku, které mu z bryček sem tam někdy zamávaly. Jelikož se mu podařilo za celý den prodat pouze dvě pistolky, jeho obchodní nadšení se postupně vytratilo a Kevin se o to více soustředil na sledování dění na ulici, které se mu zdálo mnohem zajímavějším.

Zrovna teď zaujal jeho pozornost muž, který se pomalu blížil k jejich domu se dvěma koňmi a zřejmě tak přijížděl zdaleka. Seděl na vysokém hnědákovi s bílou lyskou na čele a druhého koně, ušlechtilého vraníka, měl lasem přivázaného k sedlu. Měl na sobě dlouhý cestovní plášť splývající přes boky koně, kolem krku šátek proti prachu a na hlavě šedý stetson, jak se na cesty oblékala většina kovbojů. Kevina na něm ale zaujalo něco jiného: obezřetnost, s jakou se pohyboval v davu, zvláštní sebejistota, která byla patrná z jeho držení těla a způsobu jízdy – a pak ještě něco, co Kevinovi chvíli trvalo, než si to uvědomil. Ten varovný pocit nebezpečí, který muž vzbuzoval. Možná to bylo i tím, že byl ozbrojen více, než bylo u kovbojů obvyklé. Měl dvě pušky zavěšené

u sedla a brokovnici přehozenou přes záda. Každopádně Kevinovi problesklo hlavou, že přijíždí nebezpečný muž a nemohl od něho odtrhnout zrak.

Když byl cizinec na úrovni jejich domu, náhle z ničeho nic, jako by na sobě ucítil Kevinův pohled, strhl koně doprava a nehledě na zmatek, který za sebou svým manévrem způsobil, vydal se směrem ke Kevinovi. V Kevinovi by se krve nedořezal, když cizinec zastavil koně přímo u něho, složil ruce na opěrce sedla, přelétl zrakem dům, a poté jeho oči spočinuly na Kevinovi.

Měl zvláštní pátravý pohled, kterým se do Kevina vpíjel, jako by četl jeho myšlenky a zároveň i hodnotil všechny stránky jeho povahy a charakteru. Ale také uklidňující a přátelský, po kterém se v jeho nitru rozlil pocit náhlé sympatie a důvěry k tomuto cizinci.

„Řek bych, že dobře znáš zdejší poměry, mladý muži,“ promluvil cizinec měkkým hlasem a tím oslovením si získal Kevina úplně. „Tak mi pověz, kde to jsem a co znamená ten mumraj na ulici.“

Po těch slovech si sundal klobouk i šátek, který vyklepal a utřel si s ním obličej. Kevin uviděl opálenou tvář muže po třicítce, s lehce vystouplými lícními kostmi, širším nosem a trochu přimhouřenýma očima. Dlouhé, černé vlasy měl hladce sčesané dozadu a uvázané po indiánském způsobu do krátkého ohonu.

„Jste v Estherville, pane, a všichni z okolí se sjíždějí na zítřejší slavnost, kde bude i každoroční střelecká soutěž o Krále střelců. A letos se hodně lidí přijíždí podívat hlavně na Salivana, který je už ve městě a má se soutěže též zúčastnit.“

„A kdo je ten Salivan?“

„Známý pistolník, pane, o kterém se říká, že zabil nejmíň deset lidí. Je ubytovaný támhle v hotelu Růže z Wyomingu,“ ukázal bradou dovnitř městečka.

„A jak říkají tobě, příteli,“ zeptal se cizinec, na kterého zřejmě zdejší věhlas Salivana vůbec nezapůsobil.

„Jsem Kevin Adams. Měl byste to v soutěži také zkusit, pane, můžete vyhrát sto dolarů a krásný revolver s věnováním na pažbě. Stejným, jaké je tady na těch suvenýrech,“ ukázal na táč před sebou.

„Koukám, že ti obchody moc nejdou, Kevine,“ řekl cizinec. „Ten táč je skoro plný!“

„To je dnes už druhý,“ zalhal Kevin a trochu se při tom začervenal. Sáhl po jedné pistolce a natáhl ruku směrem k cizinci. „Kupte si ji na památku, pane, sám jsem je dělal celý měsíc a dávám je lacino – pouze po pěti centech za kus.“

Cizinec si nasadil klobouk a sesedl z koně, aby si pistolku prohlédl zblízka. Bylo vidět, že je to vysoký muž atletické postavy, pohyboval se lehce a bez známky únavy z dlouhé cesty.

Pistolka byla o polovinu menší než běžný revolver, z hladce opracovaného dřeva a natřená šedou barvou. Na pažbě měla z obou stran připevněné tenké

plechové destičky, na kterých bylo vyryto ‚Král střelců v Estherville‘.

Cizinec si ji chvíli zamyšleně prohlížel. „Jsi šikovný, Kevine,“ řekl. „Koupím všechny!“

Sáhl pod kabát a podal Kevinovi dolar. Toho to tak překvapilo, že mlčky vzal peníze a ani nepoděkoval.

„Uděláme spolu ale takovou malou dohodu, Kevine...Zatím si vezmu jen tu jednu a ostatní mi do zítřka schováš. A přimluvíš se u otce, aby mě nechal u vás přespat. Stačí ve stodole a za nocleh mu samozřejmě zaplatím.“

„Můj táta je už dva roky mrtvý, pane, spadl v horách z koně, ztratil asi vědomí a uštknul ho chřestýš. Než jsme ho našli, bylo po něm. Bydlíme tady s matkou u dědy, který má obchod se zbraněmi,“ ukázal palcem nahoru na vývěsní štít. „A matka nikdy nocležníky do domu nebere. Takže s tím asi nic neudělám!“

Vtom se za nimi ozvalo: „Kevine, pojď už dovnitř, za chvíli bude večeře!“ a z domu vyšla na verandu žena v modrých šatech po kotníky, přes které měla uvázanou květovanou zástěru. Byla o něco starší než cizinec a do její poctivé tváře se již podepsala každodenní dřina a starost o chod domácnosti. Když uviděla před domem cizince, trochu se zamračila. „Kdo jste, pane, a co pohledáváte u našeho domu?“ řekla přísně.

„Jmenuji se Erik, madam, a přijel jsem vaší rodině pomoci,“ odpověděl cizinec svým měkkým hlasem a smekl znovu klobouk.

Trochu ji to zaskočilo, ale pak řekla rezolutně: „Nikdo se vás tady o pomoc neprosil, pane, tak raději běžte o dům dál!“ A obrátila se k odchodu.

„Vzpomeňte si, madam!“ řekl tiše cizinec.

Žena zůstala stát, pak se pomalu otočila zpět. Jakoby nevěřícně pohlédla na cizince, který se na ni díval těma svýma zvláštníma očima.

Chvíli bylo ticho.

„Mně už pomohl, máti“ ozval se Kevin. „Koupil všechny moje pistolky. A taky chce u nás přespat ve stodole. Říkal, že zaplatí, co si řekneš, takže bys mohla udělat výjimku, když je to můj dobrý zákazník!“

„Ale já přece nikoho ...“ zarazila se. Pořád ještě se na sebe oba dívali.

„Dáte mi dva dolary za nocleh ve stodole a se snídaní, Eriku,“ řekla najednou smířlivě. „Ve dvoře je kád' s vodou, kde se můžete umýt a Kevin vám ukáže, kde budete spát.“

Když ji Erik podal peníze, dodala již s úsměvem: „Přijďte také na večeři, když jste ten dobrý zákazník mého Kevina. A nejsem žádná madam, říkají mi Sáro.“

Po těchto slovech se vrátila do domu.

„To jste teda frajer, Eriku,“ řekl uznale Kevin. „Žádnému chlapovi se ještě

nepodařilo ukecat máti na nocleh. A aby ho ještě i pozvala na večeri, to teda nepamatuju vůbec.“

„Byla to i tvoje zásluha, Kevine,“ pousmál se Erik. „A tvoje matka je správná ženská, která má své důvody, proč je taková. Ted' běž otevřít vrata do dvora a pomoz mi ustájit koně. A měl bys mi tykat, když už jsme z jednoho domu!“

[2]

U večere se Erik, teď již převlečený do čisté popelinové košile, vesty a manšestrových kalhot, seznámil s posledním obyvatelem domu, Sářiným tchánem a Kevinovým dědou, který se jmenoval Johan Adams. Byl to asi šedesátiletý čiperný a hovorný stařík s brejličkami v kovové obrubě, který Erikovi během jídla vyprávěl o poměrech v městečku a o lidech, kteří zde žijí. Erik se tak dozvěděl, že město zcela ovládá jistý Donald Mahory, potomek jednoho z prvních osadníků, po jehož dceři se město i jmenuje. Donaldu Mahorymu zde patří pivovar i lihovar, banka, pozemky, místní přepravní společnost a většina hospod, značný vliv má i na radnici.

„A ostatní obchodníky dusí vysokými daněmi, které nevybíravým způsobem vymáhá jeho synáček, kterého dosadil za šerifa. Všichni tady ví, že státu jde z těch daní jenom malá část a zbytek do kapsy Donalda Mahoryho. Ale stěžovat si není komu, protože zkorumpoval starostu i soudce Dolena a zákon tady představuje jeho syn. Zbídačil tak hodně rodin a řada z nich už musela město opustit. Já sám přežívám jen taktak a nemít povinnosti tady k Sáře a Kevinovi, a na zdejším hřbitově pochovaného svého jediného syna i manželku, dávno bych odjel také!“

„Jednou je Pán Bůh potrestá oba – otce i jeho povedeného synáčka,“ řekla s přesvědčením Sára.

„Nemá mladého Mahoryho ráda,“ pošeptal starý Adams Erikovi, když Sára odešla na chvíli z jídelny. „Nadbíhal jí už zamlada, ještě když byla svobodná, a po synově smrti se to ještě zhoršilo. A ona se přitom stále ještě nemůže vyrovnat s tím, že můj syn zemřel. Oba se moc milovali.“

Ta Sářina poznámka byla její první kloudná věta, kterou během večere pronesla. Obsluhovala je předtím mlčky, a při jídle se pouze několikrát kradmo a zamyšleně zadívala na Erika, když ten se zrovna díval jinam.

Ani Erik nebyl příliš hovorný. Starého Adamse poslouchal sice pozorně, ale do rozmluvy s ním se nepouštěl. A od Kevina, který z něho nespouštěl oči, si pouze nechal vysvětlit, jak probíhá soutěž o Krále střelců. Ten ho informoval, že se střílí revolverem na vyhazované hliněné koule, a to ve třech kolech – v prvním mají koule velikost pět palců, v každém dalším jsou o palec menší. Soutěže se může zúčastnit každý, kdo zaplatí poplatek jeden dolar a za něj může v každém kole střílet dvakrát, pokud se napoprvé netrefí. Úspěšný střelec postupuje do dalšího kola již bez poplatku, neúspěšný si musí další dva pokusy (nebo účast v dalším kole) znovu zaplatit. Vítězí ten, kdo sestřelí nejmenší kouli.

„Ale to se zatím vždy podařilo pouze našemu šerifovi,“ poznamenal Kevin.

„A co když se zítra treffi do nejmenší koule i ten pistolník Salivan?“

„Tak budou na ni střílet znovu a pouze s jedním pokusem – a to tak dlouho, až někdo z nich mine,“ vmísil se do rozhovoru starý Adams.

„Aspoň by to bylo napínavější,“ dodal Kevin.

„Neslyším ráda, když se bavíš o střílení, Kevine,“ ozvala se Sára. „Máš na tyhle věci ještě spoustu času!“

Kevin se provinile podíval na Erika, jako by u něho hledal zastání.

„Je to moje chyba, Sáro,“ řekl Erik. „Neměl jsem s tím začínat a navíc mě ta soutěž vlastně nezajímá. A tvoje matka má pravdu,“ obrátil se na Kevina. „Já sám jsem měl pistoli s ostrými náboji poprvé v ruce a naučil se z ní střílet, až když mi bylo devatenáct let.“

„Povězte nám něco o své rodině, Eriku,“ zajímala se Sára. „O rodičích, pokud ještě žijí, odkud pocházíte a tak. A jak se vlastně jmenujete?“

Všichni tři se zvědavě dívali na Erika. Ten si je chvíli mlčky prohlížel, jakoby zvažoval, kolik jim toho o sobě může říct.

„Narodil jsem se v Mexiku, Sáro. Moje matka byla indiánka a zemřela, když mi byly tři roky, vůbec si na ni nepamatuji. Otec byl běloch a ani nevěděl, že mě zplodil. Setkal jsem se s ním až po mnoha létech – a to náhodou – a byli jsme spolu jen pár měsíců. Pak ho zastřelili. Takže to byli cizí lidé, kteří mě vychovali, a já proto sám nevím, jak se mám jmenovat, aby to vůči těm ostatním bylo fér. Mám mít jméno po pokrevním otci, který o mně devatenáct let neměl ani potuchy? Po starostovi v mexické vesnici, který mě musel po smrti matky živit, jak je tam zvykem? Po mém adoptivním otci, který mě odvezl z Mexika, když mi byly čtyři roky? Nebo snad po starém indiánovi, který mi řekl o mém původu a naučil mě spoustu věcí, které by mě nikdo jiný nenaučil? Vždyť každý z nich je vlastně tak trochu mým otcem...Proto jsem se rozhodl, že budu pouze Erik.“

„A ten váš otčím – kdo to byl? Zřejmě se o vás dobře staral; poznám, když je chlap vzdělaný a slušně vychovaný!“

„Vaše pochvala by ho jistě potěšila, Sáro, protože Ben Evans byl pomocný dělník v cirkuse. Jsem mu vděčný za všechno, co pro mne udělal. Nebýt jeho, byl bych už zřejmě mrtvý, protože dobrá polovina dětí z mexických vesnic se nedožije ani deseti let. To on a ostatní lidičky z cirkusu Bordini byli patnáct let moje rodina i moji soukromí učitelé!“

Při těch slovech vzal ze stolu malou lžičku a ta se v jeho rukou začala najednou střídavě ztrácet a zase objevovat, což u Kevina vyvolalo úžas a nadšení.

„Páni, ty jsi úplný kouzelník, Eriku!“ vydechl s očima navrh hlavy.

„I tohle byla součást mého vzdělání,“ odpověděl Erik a neznatelně se usmál

směrem k Sáře.

„Jste zvláštní člověk, Eriku,“ řekla Sára. „Nevím proč, ale jsem ráda, že jsem vás poznala. Možná proto, že jsem ještě neviděla mužského se zelenýma očima,“ dodala s lehkým úsměvem.

„Někde jsem četl, že zelené oči mají lidé s mystickými sklony,“ poznamenal Johan Adams.

„A také d'áblové,“ řekl Erik a něco v tónu jeho slov způsobilo, že u stolu na chvíli zavládlo mlčení.

Zřejmě si uvědomil že všichni Adamsovi jsou věřící, a že se jich jeho poznámka mohla dotknout, obrátil se proto k Sáře a omluvně dodal: „Zelené oči mám po své matce, protože otec je měl šedivé. A u indiánů to není zas taková zvláštnost.“

Jelikož již všichni dojedli, Sára pak požádala Kevina, aby jí pomohl s nádobím a Johan Adams se nabídl, že Erikovi ukáže svůj obchod. Ten poděkoval Sáře za večeři a Johan Adams ho zavedl do druhé poloviny přízemí domu, oddělené úzkou chodbou od obytné části. Z chodby též vedly schody k pokojům na patře.

Když stařík za dveřmi rozsvítil, uviděl Erik velkou místnost bez oken, pouze s prosklenými dveřmi vedoucími na ulici, teď za zataženou plechovou roletou, kde podél stěn stály skříně s puškami všech druhů i značek. U zadní stěny byl prodejní pult, v jehož skleněné vitríně byly zase vystaveny revoly a krabičky s náboji všech typů. Na stěně za pultem visely revolverové opasky, pouzdra na pušky a velký barvotiskový obraz, znázorňující přestřelku skupinky kavaléristů s hordou indiánů.

„Takhle vybavený obchod by se uživil i ve větším městě, Johane,“ utrousil Erik uznale. „Zdejší lidé si zřejmě libují ve střelbě.“

„Rád prodávám jen to nejlepší zboží, Eriku, ale mýlíte se, obchody tady moc nejdou. Lidé v městečku i farmáři v okolí jsou tu chudí a dobrá puška nebo kvalitní revolver je pro ně zbytečný luxus. Nikdy to tu také nebyl divoký kraj a muži proto nejsou zvyklí chodit ozbrojeni. Pokud mají doma nějakou zbraň, tak většinou jen starou brokovnici na králíky a křepelky, nebo po dědovi nějakou předpotopní kulovnici. A pistole – ty tady nosí jen někteří kovbojové a pár synáčků z rančů v okolí, kteří z nich střílejí akorát do plechovek. I proto je pro ně možnost spatřit na vlastní oči pistolníka Salivana a vidět, jak umí střílet, taková senzace.“ A trochu posmutněle dodal: „Takže prodávám většinou jen náboje a sem tam někdy jim opravuji ty jejich starožitnosti, aby vydržely dalších sto let. Jsem totiž vyučený zbrojář a vzadu mám dílnu se slušným vybavením. Hodí se, když zákazník chce koupěnou zbraň ještě upravit podle svého přání – třeba vyměnit pažbu, upilovat hlaveň brokovnice, seřadit spoušť, vyrýt monogram a podobně. Tady ten výherní revolver pro zítřejší závody je též moje práce...“ Sáhł pod pult, vyndal dřevěnou kazetu, podal ji Erikovi a pohybem ruky naznačil, aby ji otevřel.

Uvnitř byl šestiranný Smith&Wesson s bílou pažbou ze slonové kosti, na které

byly z obou stran připevněny tenké bronzové destičky s vyrytým nápisem – na levé straně ‚Král střelců‘, na pravé pak ‚v Estherville‘.

Starý Adams vyndal revolver z kazety a pažbou napřed jej podal Erikovi.

„Zřejmě zbraním dobře rozumíte, Eriku, vyzkoušejte ho, prosím!“

Ten zkušeným pohybem revolver rozlomil a přesvědčil se, že v bubínku nejsou náboje. Potom několikrát natáhl nárazník a zmáčkl kohoutek, aby zjistil jeho odpor. Chvilí s ním na otevřené dlani pohupoval a pak najednou...jedním plynulým pohybem jakoby mu revolver sám vklouzl do ruky, několikrát ho otočil kolem ukazováčku, a v okamžiku, kdy se mu pažba vracela do dlaně, palcem natáhl nárazník a stiskl spoušť. Pak přehodil revolver do levé ruky a s ní udělal totéž. Celé to trvalo jen pár vteřin!

Starý Adams udiveně hvízdнул: „Teda, Eriku, chtěl bych umět se svými skřípkami to, co vy s revolvery! To by byl, panečku, koncert!“

„Té zbrani se nedá nic vytknout, Johane, je i po těch úpravách perfektně vyvážená a spoušť chodí jako hodinky. Odvedl jste skvělou práci. Kolik za ni dostanete zapláceno?“

„Budu chtít třicet dolarů.“

„Od města?“

„Od Donalda Mahoryho – ten celou zítřejší slavnost financuje a má z ní profit.“

Erik chtěl něco říct, ale všiml si, že ve dveřích stojí Kevin a oči má zase vykulené.

„Věděl jsem to,“ vydechl Kevin se zadostiučiněním. „Věděl jsem hned od prvního okamžiku, kdy jsem tě uviděl, že jsi pistolník, Eriku! A že máš na to, být zítra Králem střelců.“

„A já zase vím, že by se tvójí mámě nelíbilo, jak tady šmíruješ, Kevine,“ řekl starý Adams přísně a pak o něco mírněji dodal: „A doufám, že jí hned nevyslepičíš, cos tady viděl. Zbytečně by ji to znervóznilo. Tak a teď už upaluj na kutě!“

Když se za Kevinem zavřely dveře, poznamenal: „Myslím, že jste udělal na Kevina velký dojem, Eriku, ostatně na mne rovněž. Teď, když vím, že jste se zbraněmi kamarád, ukážu vám ještě jednu – jakou jste zřejmě ještě neviděl.“

Znovu sáhl pod pult a vytáhl pistoli zvláštního tvaru – plochou, bez bubínku a s delší pažbou než mají revolvery, kterou položil před Erika.

„Je to úplná novinka z Belgie; říká se jí Walter a má zcela novou konstrukci nabíjení, podívejte se...“ Vzal pistoli do pravé ruky, palcem něco zmáčkl a do dlaně levé ruky mu ze spodu pažby vyjel podlouhlý předmět. „To je zásobník na deset nábojů. Můžete jich mít několik v kapse, pěkně po ruce a když jeden vystřelíte, jednoduše ho vyhodíte, vsunete tam hned další – takhle – a pokračujete za dvě vteřiny zase v palbě. Představte si to překvapení vašich

soupeřů, kteří počítají vaše rány, a po šesté, jako u běžných revolverů, se na vás vrhnou v domněnání, že jste prázdný – a vy na ně vypálíte ještě čtyři rány a hnedle pak dalších deset! S touhle pistolí jste jasně ve výhodě!“

Erik si pistoli zvědavě prohlížel: „A střílí přesně?“

„Záleží na střelci. Do dvaceti yardů ale stejně přesně jako kolt nebo jiný revolver. Její hlavní předností je ovšem rychlost střelby, více výstřelů a snadná obsluha. Tak co, Eriku, nemáte zájem? Můžete ji mít ode mne laciněji než jinde!“

„Jste dobrý obchodník, Johane. Vážím si vaší nabídky, ale já tu zbraň nepotřebuji. Obvykle nemusím vystřelit více než šestkrát – a pokud ano, mám ještě druhý revolver. A jsem už na ty své zvyklý a poslouchají mě.“

„Musel jsem to zkusit, nezlobte se, Eriku, víte přece, že živím Sáru a Kevina. Ani náboje si nekoupíte?“

„Možná ano, uvidím zítra, podle okolností,“ řekl Erik zamyšleně a prohlížel si krabičky nábojů, vystavené pod sklem pultu. Pak se zeptal: „Koukám, že prodáváte též náboje plněné ptačími broky místo kulek. I ty tady někdo kupuje?“

„Sem tam si je někdo koupí, asi na špačky v zahradě. Pár krabiček jsem prodal dokonce našemu šerifovi.“ Povzdechl si: „Holt je to tady bída, Eriku a nevypadá to na nic lepšího.“

„Zítra se to změní, uvidíte.“ Erikův hlas zněl přesvědčivě. „Když před obědem otevřete krám, uděláte nejlepší obchod svého života v tomhle městě.“

„Vážně?“

„Můžete na to vzít jed! A teď už zhasněte lampu, Johane a běžte se na to také vyspat.“

Když pak starý Adams zamykal dveře, Erik ho chytil za loket a řekl: „Doufám, že to hned nevyslepičíte Sáře, co jsem vám řekl, zbytečně by ji to znervóznilo.“

Oba se tomu zasmáli.

Johan Adams se v tento den zasmál vlastně poprvé.

Po chvíli se Kevin, teď umytý a v noční košili, vyplížil zadními dveřmi do dvora a stodoly, aby popřál Erikovi dobrou noc a případně s ním ještě probral pár věcí, které ho po dnešku zajímaly.

Erik tam ale nebyl.

Pouze oba jeho koně, věci, se kterými přijel, a na slámě rozložená přikrývka, připravena ke spaní.

[3]

I přes pokročilou večerní hodinu bylo na ulici ještě dost lidí, kteří se tam hlučně bavili v hloučcích a rozjařeně se zdravili se známými. Před vchodem do Růže z Wyomingu, osvětleným velkou olejovou lampou, přešlapovalo několik uvázaných koní. Erik ustoupil z cesty třem rozesmátým kovbojům, kteří odtamtud právě vycházeli, a vešel dovnitř.

„Dej sem pistoli, kámo!“ ozval se muž, který seděl hned vedle vchodu na nízké židli s opěradlem, s brokovnicí mezi koleny. Měl nepříjemný skřípavý hlas, zarostlou tvář, ve které nebylo nic sympatického a smrděl potem a kořalkou. „Je to nařízení našeho šerifa,“ dodal a ukázal palcem na stěnu za sebou, kde visel nějaký papír a na kolících několik opasků s revolvery. Prstem druhé, stejně chlupaté ruky se dloubal v nose.

„Vidíš nějakou?“ odpověděl Erik a rozevřel šosy kabátku, který měl na sobě.

Muž o něho ihned ztratil zájem a pokračoval dál ve své bohulibé činnosti. Návštěvník baru, který přišel neozbrojený, zde zřejmě nebyl nic výjimečného.

Hotel Růže z Wyomingu se v ničem neodlišoval od jiných staveb tohoto druhu. V přízemí byl poměrně slušně zařízený salon s velkým barovým pultem, za kterým obsluhoval barman v bílé košili a šedivé vestě. Uprostřed a podél stěn bylo několik stolů s židlemi, většinou pro čtyři osoby. Vlevo od barového pultu vedlo schodiště nahoru do patra, kde byly pokoje.

Bylo zde plno, všechny stoly byly obsazené, rovněž u barového pultu se mačkalo a popíjelo několik mužů. A právě tam Erik zamířil. Aby se dostal k pultu, musel pár mužů odstrčit, což se jednomu z nich, hromotlukovi s odstávajícíma ušima, zřejmě nelíbilo. Se zaklením se otočil, ale když se jeho pohled střetl s Erikovým, jenom něco zamručel a uvolnil mu místo. Erik si od barmana nechal natočit dvě piva, zaplatil, vzal do každé ruky jedno pivo, opatrně se zase vymotal z té tlačnice a rozhlédl se po lokále. Jediné volné místo k sezení bylo vzadu u stěny u stolku pro dva, kde seděl asi čtyřicetiletý muž s mrožím knírem a černým tvrd'ákem na hlavě. Měl na sobě staromódní (a dost ošuntělý) tmavý oblek s vestou, z jejíž kapsičky mu visel stříbrný řetízek k hodinkám. Hleděl lhostejně před sebe na desku stolku, kde stála láhev whisky se skleničkou, a zdálo se, že jsou mu zcela ukradené zvědavé pohledy mužů z okolních stolů i od barového pultu. Nemohl to být nikdo jiný než Salivan, o kterém mluvil Kevin.

Erik se vydal k jeho stolku. „Můžu si u tebe vypít svoje dvě piva, příteli, nebo na někoho čekáš?“

Muž zvedl hlavu. Jeho světlé oči bez výrazu se zadívaly Erikovi do obličeje,